

Ако искаш да развиеш ти талант и фантазия,
ела при нас в Езиковата гимназия!

ОБЪЕКТИВ

Посвещава се
на българските
будители!

Б. Брехт

БРОЙ 5
НОЕМВРИ
2009 г.

ПРИ ДИРЕКТОРА

След еуфорията на откриването учебната година започна сериозно.

Малките зайчета вероятно се чудят дали скоро ще бъдат одобрени униформите като облекло в Гимназията, а по-големите чакат с нетърпение да видят новия облик на ЕГ след предвидения ремонт. От друга страна ние – дванадесетокласниците – плахо поглеждаме към камерите в класните стаи и в съзнанието ни нахлува мисълта за зрелостните изпити, които ни предстоят май месец.

И ръководени от слуховете, коментарите и интересите на своите читатели, ние – журналистите от вестник „Обектив“ – проведохме интервю с Г-жа Стояножа, за да внесем яснота по най-нашумелите въпроси сред будната ни младеж.

/на стр. 2/

КАКЪВ ЧАС?

Седми октомври. Сряда. „Ден като всеки друг.“ – бихте си казали вие. Може би, но не и за нас – 9 е клас. За нас този ден бе едно вълнуващо приключение.

Шестият час свърши – знак за повечето от нас, че мъчението е приключило. Нашият клас се събра пред училищната порта и потегли към... Регионалната художествена галерия „Станислав Доспевски“. Когато пристигнахме, класната ни, г-жа Лумбева, вече нетърпеливо ни чакаше. Всички затаихме дъх и влязохме.

Възклицания като „Ах, невероятно!“, „Каква прелест!“ изпълниха залата. В първата зала видяхме уникални пейзажи, изпъстрени с галещи багри и разнообразни форми. Едни навяхаха тъга, други – мечти и безгрижие.

/на стр. 2/

„Той чувстваше, със сърцето разбираше, че в науката се крие някаква тайнствена сила, която ще промени света... Вярваше в науката, както вярваше в бога, без разсъждение“. Чрез страниците на „Под игото“ достига до нас ентузиазмът на будителя. Ето как Вазов е описал състоянието на възрожденския български дух, а възроден знак разпален, жаден. Решихме да се съизмерим с него без схемите на социолози и психолози, а чрез едно събитие тук, в нашия град, в навечерието на I-ви ноември – Националният празник на будителите ни. Може би вече си мислите, че става дума за онези неща, на които учителите ни завеждат под строй и с размахване на пръст: „Ще ви пиша отсъствие“.

Е, решихме да съживим народната мъдрост „На сила хубост не става“ и се превърнахме в творци на събитието. Това, което ти създаваш, е най-ценно и истинско. И така, ние го организирахме и бяхме главни герои. Достатъчно ни беше да знаем, че от нашия град забележителният възрожденец е Константин Величков. А дали вратата на неговия дом е отворена сега?

Нашият град има богато историческо минало, в него са родени и израснали много велики личности. Ние – група от 9-те класове – двете Герита, Любчето, Мая, Ани, Ивето, Вики и Дени, решихме да направим поредица от посещения на местата, в които се съхранява историята на града ни

РАЗЛИЧНО МЕЖДУЧАСИЕ

– така празнуваме първи ноември.

Първият обект на нашето посещение е къщата – музей „Константин Величков“. Въпреки отреденото работно време, музеят не беше отворен, но ентузиазмът ни беше голям и ние останахме да почакаме. След около 10 минути уредничката беше при нас и приветливо ни въведе в двора. Минавайки по тясната калдъръмена пътечка, ние се пренесохме във времето, когато Константин Величков е подготвял поредната революционна среща.

В къщата цареше прохлада, спокойствие и тишина. Представените пред нас ръкописи и книги илюстрираха богатото книжовно наследство на възрожденеца. А изписаните стени и алафрангата бяха доказателство за неговия невероятен естетически вкус. С учудване разбрахме, че той е не само писател, а и талантлив художник. Част от картините му могат да се видят в художествената галерия на града ни.

В къщата разгледахме новата експозиция, свързана с живота и делото на Неофит Рилски. Уредничката, г-жа Кибритова, ни показа преписа на „Рибния буквар“, направен от ученици

от гр. Пазарджик. Но за съжаление, както разбрахме, те не са успели да намерят средства за издаването му.

Преди тръгване решихме да напишем впечатленията си в книгата за посетители. Нашите съученици и приятели също изразиха мнението си, свързано с посещението на музея. Мая и Ани от 9 „е“ споделиха: „Радваме се, че станахме част от този празник на изкуството“, а Любчето и Вики от 9 „а“ възкликнаха: „След това посещение сме горди, че сме деца от нашия град, защото неговите велики личности са допринесли за историята на страната ни“.

В града ни е издигнат паметник в чест на Константин Величков и на негово име е кръстена Математическата гимназия. Ето защо решихме точно там да проведем нашето интервю. Запитахме някои от възпитаниците й какво знаят за патрона на училището си. Учудихме се, че повечето от тях ни отговориха: „Не знаем нищо за него“, а други се извиниха с: „Не съм подготвен“.

Радваме се, че се докоснахме до историята и опознахме живота на един от най-видните пазарджиклии. Следващият обект на нашето посещение е Етнографският музей, където е открита изложба на тема: „Знаци на времето“. Заповядайте и вие, може да ви заснеме нашият Обектив!

**Бергана Киркова, 9.° клас,
Бергана Атанасова, 9.° клас**

ПРИ ДИРЕКТОРА

/от стр. 2/

Нашата директорка бе така любезна да се срещне както с мен, така и с част от нашите бъдещи последователи в журналистиката. Много достъпно и изчерпателно Г-жа Стоянова отговори на нашите въпроси и сега бих искала да ги споделя с вас.

В кои национални и международни проекти за обучение и развитие ще бъдем включени тази година?

Училището ни е включено в Националната програма Енергоэффективно саниране на училищната сграда, Национална програма „С грижа за всеки ученик“ – Модул „Осигуряване на обучение на талантливи ученици за участие в ученическа олимпиада“, Участие по националната програма за СИП модул „Театър“.

Има ли новости в начина, по който ще завършат тази година нашите зрелостници?

Нещата са ясни-випуск 2009/2010 ще завърши на основание наредба № 3 от 17.05.2009 за организация и провеждане на ДЗИ и съгласно член 24 от ЗНП. Датите за изпити са: БЕЛ – 14.05, 2-ри ДЗИ – 17.05, 3-ти ДЗИ (по избор).

Кога да очакваме трета задъл-

жителна матура? Има ли камери в кабинетите?

За учебната 2009/2010 третата матура е по желание. Камери има в 15 кабинета, които покриват броя на зрелостниците.

Кога ще започне ремонтът и може ли да върви едновременно с него и учебният процес?

Ремонтът на ЕГ ще започне, след като премине търгът за фирми изпълнители на проекта – началото на месец ноември.

Какво е вашето лично и управленческо мнение за униформите в училище?

Като ръководител на най-голямото учебно заведение в областта и учебно заведение, което подготвя най-талантливите и можещи деца съм на мнение, че трябва учениците да носят отличителни символи на гимназията (значки, вратовръзки с емблеми...)

С какво тази учебна година училищното настоятелство помага на учебния процес?

От учебната 2008/2009 в ЕГ е регистрирано родителско настоятелство, а повече информация за неговата дейност сме качили на сайта на училището.

**Интервюто взе
Зорница Петрова, 12.° клас**

КАКЪВ ЧАС?

/от стр. 2/

Завладяха ни радост и възхищение от творбите на Елисавета Консулова-Вазова, Владимир Димитров-Майстора. А в другата зала портретите сякаш ни гледаха – толкова живи и покоряващи бяха. Особено портретите на Александрина Милчева, Светла Петрович – сякаш ще проговорят. В коридорите дълго се чудехме на скулптурите на Величко Минеков – от какво са направени, как са пренесени тук. Това не бе посещение на галерия, а празник за целия 9 е клас.

На излизане съученичката ни Мая сподели: „Тези картини напълно доказаха за мен, че в България е имало и ще има талантливи хора“. От зоркия поглед на съученика ни Марио нищо не убягва: „Някои от класа отсъстваха, но според мен изпуснаха един учебен час, прекаран в любопитство и удоволствие.“ Разотидохме се радостни, че се докоснахме до красотата на българското. Надяваме се повече пазарджиклии да осъзнаят кое си заслужава да бъде видно. Еди учебен час в художествената галерия – искаме да има повече такива.

**Елена Тилева и
Атанас Апостолов, 9.° клас**

МАТРИЦАТА НА ЕГ „Б. БРЕХТ“

интервю с Млаген Влашки

/продължение от миналия брой/

Много от студентите Ви идват от нашата гимназия. Какви са впечатленията Ви за тях и нивото им на подготовка? Какви съвети може да дадете на бъдещите студенти като един университетски преподавател?

Основен съвет – университетът не е училище в познатия смисъл на думата. Разликата се дължи на вековната универсална представа, че в университета студентът сам се подготвя, „из-следвайки“ – преподавателят само го насочва (примерно показва му как се работи с материята, какво познание е натрупало човечеството в съответната област, къде има неясноти и т.н.) и контролира. Така е и в учебните планове – над 50% от времето е отделено за самоподготовка – да четеш в библиотека, да правиш експерименти, да наблюдаваш света, да го обсъждаш в спорове с колеги и т.н... А повечето днешни студенти мислят, че на лекции и упражнения преподавателят е длъжен да издиктува нужното за изпита, а извън университета – кафенета, шопинг-терапия, закачки и... купони. Онези, които бързо схванат разликата, още във втори – трети курс са наясно със себе си и света – нататък е лесно. Повечето обаче „тикат“ „пустото“ образование и дори, като завършат, не знаят какво искат, какво ги очаква, какво могат. Остават си едни поостарели абитуриенти. И започват да недоволстват от живота.

Два пъти сте се нагърбвали със задачата да представяте традиционния училищен сборник, съдържащ творчеството на нашите гимназисти. Има ли някоя специфична творба, която Ви е трогнала, и какво бихте пожелали на младите писатели напред?

Трогам не е точната дума – като на литературовед ми правят впечатления текстове, които ясно показват дали авторът им ги е „сътворил“, дали ги е направил, или е „отбил номера“. Във всеки сборник има от всичко. Преобладават направените – особено тези, които са писани по учебно задължение. Добре направени – без подобни произведения не съществува нито една писмена култура. Просто в света е така – за да има един Ботев, трябвало е да има и много възрожденски писатели, а за да ги има тях, е имало и такива, дето пописват. И тук не трябва да има колебания – на един е дадено да усеща ритъма на словото повече, отколкото на друг, трети може да аргументира рационално по-точно от четвърти, пети е по-емоционален, шести – по-наблюдателен и т.н. Важно е да съзнаваме, че живеем в писмена култура – зад всеки филм, телевизионно предаване, реклама, песен и какво ли не стоят написани текстове. И когато гледаме, слушаме, четем, ние разбираме, схващаме, долавяме, дописваме и т.н. посланията на писания текст. Тъй че майсторството да го „твориш“ или „правиш“ е майсторството да имаш какво да кажеш, да знаеш как да го кажеш, да имаш волята да се изправиш срещу другите и да поставиш името си под написаното. В този смисъл училищните сборници са място, където пишещият трупа опит в общуването, трупа самочувствие на автор, а в добронамерените критики опознава себе си. Едва тогава той прави своя избор – дали ще работи професионално като поет, прозаик, драматург, критик, журналист или автор на научни или научно-популярни текстове и т.н. Та в този смисъл съветът ми е – пишете, не се срамувайте от писането и четенето, това е инструментариумът на човешкия елит в нашата култура.

Какво е мнението ви за идеята да съществува училищен вестник? Какви предимства дава той?

По наше време издавахме ръкописен вестник – с шеги и закачки. Но винаги актуални. И в писането и четенето му, сиреч в споделянето, се оформяше онази общност, за която се пее в песента: „Кълна се, никога да не забравям теб,/ с когото пет години всичко съм делил./ Кълна се, попадне ли в беда един от нас,/ да му подам ръка и в лош за мене час.“

Училищният вестник е нещо страшно необходимо. Това е медия, в която пишещите се научават да носят, а четящите – да търсят отговорност. Не е като в Интернет – криеш се зад никнейм и караш по байганьовски – с перде пред очите. Пък и никой не споделя с теб за написаното – скрит си и за лошо, и за добро. Ето затова няма и общност.

С времето училищният вестник ще се превръща в архив, в спомен, в памет и така духът на Гимназията ще има свои по-здрави корени. Но докато текат годините, все ще идват нови и нови съчители и в писането ще споделят помежду си ежедневието и мечтите си, сиреч чрез вестника всички ще сме част от живата младост на духа на Гимназията.

Въпросите зададе Николай Генев, 9. в клас

НОЩТА НА ОГЪНЯ

Нощта на огъня – това е нощта на изкуството! Убедих се, че то наистина прилича на огнена стихия – толкова е ослепително за очите и сгряващо за сърцето!

На 2 октомври за пета поредна година в Пловдив се проведе „Нощ на музеите и галериите“ – едно от най-интересните и забавни събития, което привлича посетители от цялата страна, любители и ценители на изкуството. Това е част от Есенния салон на изкуствата и включва 200 събития с участници от 20 държави – България, Франция, Италия, Нигерия, Израел, Русия и др. Всички галерии и музеи бяха отворили вратите си за свободно посещение до 3 часа сутринта на 3 октомври.

Улиците на стария град бяха оживени от тълпи от гости, решили да не пропускат уникалната петъчна вечер. Определено може да се каже, че имаше огромен интерес към това вълнуващо събитие, което продължава да гради своята традиция. Още преди официално да бъдат отворени обектите, можеше да се забележи, че повечето от хората държаха в ръце информационни книжки и разгорещено разговаряха помежду си за местата, които смятаха да посетят. За това се грижеше и Информационният център на Джумаята. Също така бяха поставени афиши на много публични места и безплатно се раздаваха листовки. Навярно нямаше човек в Пловдив, който да не знаеше какво ще се случи.

Започнахме своята обиколка от първото нещо, което привлече вниманието ни, а именно нощта на отворените врати на Българската национална телевизия. Пред сградата на телевизията беше изградена специална сцена за вечерната програма на РТВЦ Пловдив. След това се е провел филмов маратон, в който са били излъчени едни от най-новите продукции на телевизията, сред които „Хъшовете“, „Ерудит“, „Тайните на древните траки“ и „Средновековните крепости на България“. Заедно с това всички посетители имаха възможността да разгледат телевизията отвътре. Възползвахме се от възможността. Водач на нашата групичка беше Нели Николова, организатор маркетинг, която ни разказа малко повече за това, как се създават новините в телевизията.

Следващият обект от нашия маршрут беше Градската художествена галерия, в която бяха изложени творби на таланти от различни държави. Картините бяха интересни, цветни и показваха отношението на авторите им към света такъв, какъвто го виждаха те.

Къщата музей „Христо Г. Данов“ беше домакин на две събития. Мястото грабва с интересната си украса, която навява романтика и напомня за времената, когато все още не е имало електричество.

/на стр. 8/

Запознаваме ви с Татяна Стоянова – специалист „Връзки с обществеността“, началник отдел „Канцелария на кмета, връзки с обществеността, международно сътрудничество и протокол“, бивш възпитаник на Гимназията

Какво е за Вас Езикова гимназия „Бертолт Брехт“?

Всичко онова, което би трябвало да бъде училището – място, където срещаш приятели за цял живот, място, където разбираш, че вече си пораснал, място, където добиваш увереност, че си натрупал ценни знания.

И най-вече нашето училище ни дава чувство за принадлежност към една общност – няма друго учебно заведение, на което неговите ученици да са така обединени и горди от факта, че са завършили най-доброто училище.

Как се промени животът ви, след като завършихте Езикова гимназия „Бертолт Брехт“?

Животът ми тръгна в посоката, която избират повечето млади хора. Приеха ме в предпочитаната специалност, което в онзи момент ми се струваше безкрайно важно. И така, станах първокурсник в специалност „Връзки с обществеността“ на Софийски университет, но удовлетворението бързо започна да отстъпва място на нетърпението да започна професионалната си реализация. Тук е мястото да кажа, че каквото и да прави човек, е важно да го прави с желание. И в обучението, и в работата никога не съм правила компромис и винаги съм се занимавала с неща, които са ми носели чувство на удовлетвореност.

Защо избрахте да следвате тази специалност?

По този въпрос не съм имала никакви колебания. Знаех, че ще се занимавам или с журналистика, или

с публична дейност. Пресечна точка между тези две неща е публичната комуникация, затова изборът на специалност „Връзки с обществеността“ не беше никак труден. А на въпроса за избора на университет мисля, че няма за какво да отговарям. Софийският университет е това, което е Езикова гимназия „Бертолт Брехт“ в средното образование.

Вие сте работили във вестник. Какво е общото между репортерската работа и настоящата ви длъжност?

Общото е много повече от различното! И във вестника, и в Община Пазарджик се стремя да предавам информация, която е важна и трябва да достигне до максимално широк кръг от хора.

Обичате ли работата си? Какво ви дава тя?

Да, аз съм един щастлив човек, защото всеки ден отивам с желание на работа. Това, което правя, ми е интересно, стремя се всеки ден да допринасям с работата си връзката между гражданите и Община Пазарджик, както и комуникацията между моите колеги, да бъде на все по-добро ниво.

(на стр. 6)

Представяме ви есето на Виктория Донкова 11.° клас, спечелило Националната литературна награда „Милош Зяпков“ за проза

СЪМНЕНИЕТО – ВИСША ФОРМА НА ДОВЕРИЕТО

Още със своето раждане човек започва да опознава света около себе си, да се развива, да разширява кръгзора си, да разсъждава и да се доверява, но постепенно започва да се съмнява. Но това е нормално, защото, ако вярваме безрезервно на всичко и на всеки, лесно може да бъдем излъгани. С нотка хумор това твърди и моят съгражданин Милош Зяпков: „Аз вярвам на хората! Как иначе ще бъда излъган.“ Далеч съм обаче от мисълта, че постоянно трябва да сме мнителни и да се съмняваме във всичко. За мен съмнението е пътят, който трябва да извървиш, за да достигнеш до истината. И когато го изстрадаш, когато стигнеш до неговия край, там се намира вечното доверие, което остава за цял живот. Това е наградата да имаш доверие, защото, след като повярваш, вече не са нужни никакви доказателства. Нищо не е в състояние да те отклони от вярата ти в нещото. А какво по-ценно от това да имаш доверие, да живееш в мир и спокойствие. Тук Милош Зяпков отново с хумор би казал: „За облечените в доверие модата е безсилна.“

На всеки му се иска да е „облечен в доверие“, монетата да му е обръната

от страната на доверието, но то всъщност се печели трудно. Може би някога Ви се е случвало да Ви нарекат „Тома неверни“. И не случайно, това име се е превърнало в нарицателно за съмнението. Ученикът на Исус Христос – Тома не вярва в неговото възкресение, докато не поставя ръката си в раните му. Но след като се уверява, той започва напълно да му вярва и искрено да му служи. Такива сме хората, вечно се съмняваме и не вярваме, докато не видим и пипнем. За мен обаче човек не трябва да стига твърде далеч със своето съмнение – до там, че то да почне да разяжда душата му и да поражда чувства като завист и омраза. Да, наистина доверието се печели и то не лесно. Не може просто да започнеш да вярваш на някого изведнъж, това става постепенно и с много търпение. Но преди всичко човек трябва да съхрани душата си, да запази доброта и човешкото в себе си и да остане човек. А когато имаш чисти помисли, вярваш в доброто, тогава имаш и доверие в другите.

На теб, скъпи читателю, оставям избора коя страна на монетата да обрънеш...

Може ли наистина съмнението да е висша форма на доверие?

Първоначално това звучи много странно, необичайно и сякаш двете понятия взаимно се изключват. Когато чух този израз за първи път, вътрешно се разбунтувах и си помислих: „Какво доверие, като има съмнение?“. Но тази тема някак си ме завладя и започнах да размишлявам по нея. Стигнах до извода, че съмнението и доверието са неразривно свързани, те са като една монета, имаща две страни. И всеки от нас сам решава коя страна на монетата да обръне. Но уви, това е труден избор!

ФУТБОЛНА ДРАМА

Фотограф: Силвана Тонкова

На 6 октомври на футболния терен на СОУ „Георги Бенковски“ се проведе Общинско първенство по футбол за младежи от девети и десети клас. Точно в три часа следобяд отборът на ЕГ „Бертолт Брехт“ се изправи срещу футболистите от Професионалната гимназия по селско стопанство. Момчетата са избрани да участват по свое желание, защото са изявени футболисти.

Още от самото начало можеше да се усети доброто настроение на играчите и събралите се агитки, които бяха там час преди официално да започне срещата. Не може да се каже, че имаше огромен интерес към мача, но може би това се дължи на факта, че малко хора са разбрали за него. А как да се съберат повече фенове? Мисля, че това е работа както на отбора, така и на треньора. За в бъдеще очакваме разлепени афиши в училище. Събралата се публика беше предимно от момчета.

Футболната среща започна в уречения час. И двата отбора бяха ентузиазирани. Даваха най-доброто от себе си. Малко след десетата минута бе отбелязан първият гол от Васил Риков в полза на Езиковата гимназия. Противниковият отбор се опитваше да изравни резултата.

Макар да не бяха професионални футболисти, мачът не се различаваше много от тези по телевизията. Нямаше така голяма публика, за щастие не се стигна и до саморазправа, но всичко останало беше налице – и споровете, и коментарите относно качествата на

играчите, и самоизтъкването в изречения като „Ако аз бях на мястото на...“. Все пак е пределно ясно, че много малко момчета в наше време не харесват футбола. Останалите са израснали с тази игра, а кой знае – за някои може да се превърне в нещо повече.

Мачът продължаваше все така динамично. Отборите започваха да играят по-агресивно, Залогът ставаше все по-висок, а победата – по-сладка. Въпреки че вече имаше една точка зад гърба си, отборът на Езиковата не се отпускате дори за минута. Тридесет минути след началото нов гол бе отбелязан отново за Езиковата. Публиката беше във възторг. Но футболистите от ПГСС решиха да не остават длъжни и веднага след това успяха да вкарат първия си гол. Така приключи първото полувреме.

Десетминутната почивка нямаше да бъде достатъчна за играчите – умората беше осезаема. Из агитките се носеха разгорещени разговори – играта се следеше с голям интерес. Част от агитката на ПГСС използва времето, за да напусне терена. Феновете мислеха, че вече знаят крайния резултат на мача. Не може да се отрече, че Езиковата гимназия доминираше.

След почивката всичко започна отново. След четиридесет минути щеше да бъде ясен резултатът от срещата, но въпросът беше как щяха момчетата да издържат толкова. Минутите след началото резултатът бе изравнен. Напрежението нарастваше.

/на стр. 6/

В ПОМОЩ НА ХОРАТА

Завиден е ентузиазмът в нашата интелектуална общност, Именно той ни движи да участваме в културните изяви на града и страната ни. Ние сме първи на само на олимпиади и конкурси, но и в една много хуманна дейност – грижата на Българския младежки червен кръст.

Представяме ви активния му член Десислава Дескова, възпитаник на Гимназията.

Какво Ви мотивира, за да се присъедините към практиките на БМЧК в нашия град?

Като член и Областен координатор на БМЧК – гр. Пазарджик, за четири години мотивацията ми за работа никога не се е променяла. За мен няма по-добра мотивация от тази – да правиш своите – и по възможност чуждите – мечти реалност. А именно една от мечтите ми е да помагам на хората в нужда, да бъда полезна и да извършвам дейности в полза на обществото. Смятам, че присъединявайки се към БМЧК, аз сбъднах една своя мечта.

Какви дейности извършвате?

В най-общи линии БМЧК има за цел да подпомага Националното дружество в осъществяване на хуманитарните задачи, да съдейства за опазване и укрепване на здравето на хората и да утвърждава човешка нравственост, милосърдие и благотворителност. БМЧК работи и в сфери като закрила на здравето и живота на хората, оказване помощ на уязвимите, социално-помощна дейност, обучение и оказване на първа долекарска помощ, превенция на сексуално и наркоманно рисково поведение и зависимости, превенция на трафика на хора и на разпространението на най-тежки форми на детски труд, сътрудничество с други младежки организации на национално и международно ниво.

/на стр. 6/

ОБЩИНСКИ СПОРТНИ УЧЕНИЧЕСКИ СЪСТЕЗАНИЯ ЗА УЧЕБНАТА 2009/2010 г.

СПОРТ	ДАТА	МЯСТО НА ПРОВЕЖДАНЕ
Футбол	06.10 – 01.12.2009 г.	СОУ „Георги Бенковски“
Бадминтон	01.11.2009 г.	Спортна зала „Васил Левски“
Баскетбол	11 – 13.12.2009 г.	Спортна зала „Васил Левски“

Гергана Атанасова, 9.^а клас

КАРИЕРА

/от стр. 4/

Какъв е стимулт Ви?

Най-големият стимул е резултатът, който виждам от работата на целия екип на Общинска администрация. А това, което ме радва най-много, е, че нашите усилия не остават незабелязани от гражданите и по този начин приобщаваме и тях в желанието си да превърнем Пазарджик в модерна, европейска община!

Как се работи с кмета на община Пазарджик г-н Тодор Попов?

Да работиш за кмета на община Пазарджик е привилегия. Тодор Попов е човек, който обича предизвикателствата, обича работата си, обича Пазарджик и увлича всички, които работят с него, да го правят със сърцето и душата си, а не по задължение.

Какво прави Община Пазарджик за младите хора?

Предизборният девиз на г-н Попов

беше „Да върнем Пазарджик на младите“. Бих казала, че за изминалите две години Тодор Попов показа, че умее да превръща обещанията в дела. Направиха се редица спортни площадки, парк остров „Свобода“ стана любимо място за разходка на млади и стари. Всички си спомняме концертите, фестивалите и атракциите като ледената пързалка, издигането с балон и др. Това са само част от идеите за младите хора, които Община Пазарджик има намерение да реализира – най-хубавото тепърва предстои!

Какво е град Пазарджик за вас?

Пазарджик е единственото място, в което бих искала да живея. Любимият град, градът, който обичам, защото има собствен дух, защото тук съм родена, защото тук са семейството, близките и приятелите ми.

Мислите ли, че сте осъществили мечтите си?

Не знам дали мечтите си остават мечти, ако бъдат реализирани. Винаги трябва да се стремим към новото, различното, интересното, а само бъдеще-

то може да покаже дали ще успеем да свършим замисленото! Считаю, че всеки млад човек трябва да вярва, че има силите и възможностите да изживее живота си достойно!

Димитър Фиданов, 9.^а клас

Татяна е едно ръчко
Доказателство за нашите
Условия, в които живеем,
че човек, когато има въз-
можности, интелигентност
и амбицията в преследва-
не на целите си, успя-
ва върхове всичко!
Тя е за мен един
безценен приятел, без
който не бих постигнал
успехите, които
имам.
Тодор Попов.

В ПОМОЩ НА ХОРАТА

/от стр. 5/

Каква е личната Ви полза от участието Ви в тази хуманитарна дейност?

Ами нека започна с една от най-големите лични ползи, а именно с тази, че БМЧК възпитава, прави човека по-стриктен, по-отговорен, по-разумен. БМЧК развива! Настоящата ми позиция и цялостната ми дейност в организацията направи от мен един уверен, отговорен и амбициозен човек. Работата ми в това прекрасно младежко общество ме кара да продължавам да развивам себе си и да продължавам да се стремя да „покорявам върхове“. И най-накрая, но не на последно място – БМЧК ми предостави нови приятелства, много нови запознанства с хора от страната и чужбина!

По какъв начин БМЧК промени Вашия и чуждия живот?

БМЧК промени моя личен живот изцяло в положителна посока! А чуждият ли... чуждият не е просто ПРОМЕНЕН, чуждият продължава да бъде променян! Ежедневно стотици възрастни хора, деца и наши съграждани продължават да получават своята „доза“ усмивки, милосърдие и доброта.

Интервюто взе Гергана Киркова, 9.^е клас

ФУТБОЛНА ДРАМА

/от стр. 5/

Малко преди края футболистите на ПГСС се зарадваха, защото успяха да отбележат нова точка, но това не продължи дълго. Светкавично Васил Риков им показа с кого си имат работа. За кратко резултатът стана 3:3. Треньорът на Езиковата – господин М. Дойчев, посочи като най-активен играч именно Иван Риков, но не пропусна да спомене, че като цяло отборът се е справил страхотно и резултатът от първото полувреме доказва това. Броени минути преди края отборът на ПГСС успя да вкара нов гол. Всички жадно впериха погледи в терена, а в главите на хората от публиката се въртеше само един въпрос „Ще има ли дузпи?“. Неусетно звукът от съдийската свирка се разнесе наоколо, а резултатът беше 4:3 за ПГСС.

В крайна сметка се получи една добра и оспорвана игра. Не липсваше нито хъс, нито желание за победа. Треньорът правилно я определи като „футболна драма“. Макар нашите момчета да не победиха, те дадоха всичко от себе си. Може би умората си каза думата, а може би просто не им провървя. Не ни остава друго, освен да стискаме палци и да се надяваме следващия път да се завърнат като победители, каквито знаем, че са.

Репортер: Силвана Тонкова 9.^е клас

Често, вървейки по улиците на малкия си роден град Пазарджик, забелязвам млади и по-възрастни хора, носещи специфичното медальонче. Сребърното украшение краси редица от съгражданите ми под формата на висулки, обеци, пръстени и всякакви подобни варианти. То се е превърнало в нещо широко разпространено, дори модерно. Но дали всички те са наясно със значението му и символите, изобразени на него?

РОЗЕТАТА ОТ ПЛИСКА И БОГ ТАНГРА

организации (като БНС), показана като фон на телевизионно студио, заставка на сериен филм за праисторията ни... и все тъй загадъчна и магнетично-привлекателна в своето изящно съчетание на форма, прецизна изработка и тайнствена самоличност.

Всъщност самата аз нося такова украшение, известно като Розетата от Плиска. Тя е открита през 1961 година в старата българска столица Плиска при археологически разкопки. Датировката ѝ е от периода VII – IX век (т.е. преди Покръстването на нашия народ от хан Борис I /852 г. – 889 г./) и по всяка вероятност е използвана за астрономически изчисления. През годините са правени много опити за разгадаване на предназначенията на Розетата и на символите, изобразени върху нея – до днес, когато тя е възпроизвеждана и тиражирана, изработена от стомана и сребро, с халкички за окачване, служеща за емблема на патриотични

Според изследователите седемте лъча на Розетата символизират седемте планети, познати в Древността. Най-отгоре е поставен лъчът, който символизира Слънцето. По посока на часовниковата стрелка се нареждат Юпитер, Сатурн, Луна, Меркурий, Венера. На всеки от тях има по две вдлъбнати букви (руни), а по средата с удебеление е нанесен знакът Υ_1 (ИУИ). Той е един от най-разпространените свещени символи на древните българи. Някога те смятали, че изобразяването му носи щастие, успех и физическо здраве на живите същества, а на неживите обекти – якост и здравина.

В екзотеризма* на едфуистиката, Υ_1 символизира още и идеята за единството на крайностите в битието, което го прави сравним с други сакрални знаци като Кадуцей, Ин-Ян и т.н. Υ_1 можем да видим на каменните блокове от крепостната стена на старата

ни столица Плиска, както и на повече от 170 различни места в България.

Твърди се още, че Υ_1 е символ на прабългарския бог Тангра, известен още като богът-небе. Предполага се, че той е създател на небето и земята. За него са известни малко сведения. Той се характеризира с няколко основни функции: съзидателна, покровителствена, наказателна, разпореждаща човешките съдби. Този бог е олицетворение на мъжкото начало, той е невидим, скрит, табу за вярващите. Тангра е отвъдният, висшият свят, който е непостижим за тях, за реалния им живот. За да го омилостивят и получат подкрепата му, българиите му принасяли жертви в специални светилища (капища).

Интересен е фактът, че макар изследователите да приемат Тангра за върховно божество на прабългарите, винаги съществува нотка съмнение. Това се дължи на неясните и оскъдни сведения за прабългарите.

И въпреки това стотици млади и възрастни хора в България носят и ще продължават да носят свещеното украшение и не защото е модерно, а защото именно то е символ, изразяващ отношението ни и почитта ни към нашата праистория и нашето начало.

*всяка религиозна или актуална норма, забраняваща разкриването на дадено нещо за изворите на вярата.

Цветелина Бикова, 12.º клас

НОВИТЕ ЗЛАТНИ МОМИЧЕТА НА БЪЛГАРИЯ

За съжаление, художествената гимнастика в България вече не е толкова популярен спорт, както по времето на Дилияна Георгиева и другите „златни момичета“. Малко хора знаят как въздействат гимнастичките и какви чувства изразяват със съчетанията си, защото всяко съчетание носи в себе си свои емоции и своя история.

През последните две седмици в Пазарджик се проведеха две състезания. Едното беше на 10.10.2009 г. – турнир по художествена гимнастика „Хармония“. На него взеха участие гимнастички от всички краища на България и от Унгария. Състезанието се проведе в спортната зала „Васил Левски“.

Залата не остана за дълго спокойна. Още на следващата седмица на 17.10.2009 г. се проведе международен турнир по естетическа групова гимнастика за купа „Дилияна“. Гимнастичките взривиха залата и вдигнаха цялата публика на крака със своите изящни съчетания.

Участие в турнира взеха отбори от Чехия и от страната. В категориите Деца от 8 до 10 години и Деца от 10 до 12 години първото място завоеваха отборите от СКХГ „Дилияна“, гр. Пазарджик. А в категориите Юноши 12 – 14 години и Юноши 14 – 16 години първото място постигнаха отборите от „Академик“ София. На второ място се класира отборът на „Дилияна“ Пазарджик, в който сме горди, че участваше момиче от нашето училище – Лилия Георгиева от 8.º клас. Купа „Дилияна“ спечели „Академик“ София – отборът, който събра най-много точки във всички възрастови групи.

Всички, които бяха в залата, се убедиха, че България има много силни гимнастички, на които им предстои блестящо бъдеще.

Пожелаваме им успех!

Репортер: Любомира Митева, 9º клас

40 години ЕГ „Б. Брехт“

Каним всички, които се чувстват
съпричастни към проблемите ни,
загрижени за успеха ни, да станат
ДАРИТЕЛИ!

Дарителска сметка:

IBAN BG50FINV91501203935581

от Ръководството

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Гл. редактор: Бойка Лумбева,
Валентин Стоянов;

Редактори: Силвана Тонкова, Гергана
Киркова, Любомира Митева, Гергана
Атанасова, Любомира Миланова,
Цвети Бикова, Зорница Петрова,
Димитър Фиганов;

Графичен дизайн: Стела Палазова;

Фотограф: София Петрова;

Предпечат: Наталия Илинова;

Разпространение: Тодор Тодоров;

Адрес на редакцията:

гр. Пазарджик, ул. „Пиргон“ №1,

ЕГ „Бертолт Брехт“;

e-mail: eg_obektiv@abv.bg

Печат: Беллопринт, тел.: 44 04 00

e-mail: headoffice@belloprint.com

www.belloprint.com

/от стр. 3/

По високите стълби чак до горе бяха поставени свещи, които показваха пътя – оригинално решение на проблема с осветлението. Интересната светлина и нежната музика помагаша още повече да се потопим в атмосферата. Гостите можеха да се насладят на фотоизложбата „Italia – un amore grande“ на фотографката в регионалния исторически музей – Пловдив – Соня Станкова. Можеха да се наблюдават над 350 художествени фотографии от различни градове в Италия, представени в Slide show на открито. Напълно безплатно беше предоставено вино за дегустация на желашите. Също така можеше да се разгледа експозицията „Българско книгоиздаване“. В къщата музей е живял основателят на модерното книгоиздаване – Христо Г. Данов.

От 20:00 часа се проведе концерт на Нов музикален център – Радиана Задумова в галерия „Георги Божинов“ – Слона и Фондация „Бъдеще за България“. В програмата бяха модерни и класически песни. Имаше толкова много гости, че бе трудно да се види какво се случва, но за щастие озвучаването беше чудесно. В Иконната зала на Градската художествена галерия беше представена постоянна експозиция от икони и църковна утвар „Храмът – дом на божествено откровение“. Бяха представени оригинални български икони от XV до XIX век. Етнографският музей беше оживено място. От осем часа имаше авторска изложба живопис „Ангелът хранител, дяволът и музата дойка“ на Стаю Гарноев (Панагюрище), „Майсторите на карикатурата“ – Пловдив’ 2009: „Алкохолът и народите по света“ с участие на карикатуристи от петте континента и изложбата „Алкохол и амбалаж“ на Историческия музей – Горна Оряховица. От 21:00 часа имаше и Малко театро (Будапеща): Without Frontiers („Без

граница“) – мултимедиен спектакъл с участието на Николай Иванов – композиции, тамбура, вокал, Габриела Хаджикостова (Унгария) – вокал и Георги Ангелов – джаз музикант перкусионист и оркестър „Тракийско настроение“. В къща Георгиади имаше експозиция „Българско Възраждане“ на Регионален исторически музей, която можеше да се види на първия и третия етаж. Не усещах как времето минава, но едно беше сигурно – срещам само усмихнати хора. Ето какво прави изкуството – кара ни да мислим със сърцето. Ако по-често контактуваме с него, ще станем по-добри.

Нашата разходка приключи с театъра на огъня и сенките „Fireter“ – огнено шоу на кокили – шествие, което започна от Джумаята и завърши на пл. „Стефан Стамболов“ с кратка огнена феерия. Край големия фонтан на площада се събраха тълпи от хора, които наблюдаваха с интерес шоуто. Създателите казват, че се стремят да променят типичната представа за представление и театър. Целта им е да се разчупи границата между публиката, сцената и артиста. Смятам, че успяха да го постигнат.

В крайна сметка „Нощта на музеите и галериите“ беше успех за град Пловдив. След като преживях тази нощ, си мисля, но защо е само една в годината? Може би трябва да е всеки месец, всеки ден, тагава и кафенетата, и компютърните клубове ще са по-празни, а улиците на града ще са пълни с нови влюбени двойки. Нощта на огъня... Един зареждащ и нужен арт-форум!

Репортер: **Силвана Тонкова, 9.º клас**

